

Διδαχή Didache

NAUKA PANA PRZEKAZANA PRZEZ DWUNASTU WYŚŁANNIKÓW POGANOM

Διδαχή Κυρίου διὰ τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων τοῖς ἔθνεσιν

"Pierwsi Świadkowie" – red. W. Zega w tłum. A. Świderkówna; przyp. ks. M. Starowieyski; wydawnictwo M; wyd. II; (s. 33–44) Korekta na podstawie Apostolic Fathers, (red.) Kirsopp Lake

Korekta i redakcja końcowa: Krzysztof Radzimski

1.

Dwie drogi: droga życia

1. Dwie są drogi, jedna droga życia, a druga śmierci – a wielka jest różnica między nimi.

2. Oto droga życia: Przede wszystkim będziesz miłował Boga, który cię stworzył, następnie zaś bliźniego twego jak siebie samego, a czego nie chcesz, by ktoś ci robił, tego wszystkiego i ty także nie rób drugiemu.

3. A oto czego uczą nas te słowa: *Błogosławcie tych, którzy was przeklinają i módlcie się za waszych nieprzyjaciół, poście za wszystkich prześladowców.* Jakaż to zasługa, jeśli miłujecie tych, którzy was miłują? Czyż i poganie tego nie czynią? Wy natomiast miłujcie tych, którzy was

nienawidzą, a nie będziecie mieć nieprzyjaciół.

4. Powstrzymuj się od cielesnych pożądliwości które są z twojej upadłej natury. Jeśli cię ktoś uderzy w prawy policzek, nadstaw mu i drugi, a będziesz miał żadnego braku. Zmusza cię kto, żeby iść z nim tysiąc kroków, idź z nim dwa tysiące. Zabiera ci ktoś twoją szatę, daj mu i płaszcz. Bierze ci ktoś coś twój, nie żądaj zwrotu, bo żądać go nie możesz.

5. Daj każdemu, kto cię prosi i zwrotu się nie domagaj, ponieważ Ojciec chce, żebyśmy z wszystkimi dzielili się naszymi własnymi darami. Szczęśliwy ten, kto daje według przykazania, gdyż nic mu nie można zarzucić. Biada temu, kto bierze! Jeśli bowiem bierze dlatego, że potrzebuje, nic mu nie można zarzucić; jeśli jednak nie potrzebuje, zda sprawę z tego,

dłaczego wziął i po co. Wsadzony do ciemnicy, odpowie za wszystkie swoje czyny i nie wyjdzie stamtąd, aż ostatni grosz zwróci.

6. Powiedziano jednak jeszcze na ten temat: "Niech twoja jałmużna przesiąknie potem rąk twoich, aż będziesz wiedział, komu dajesz".

2.

Drugie przykazanie

1. A oto dalsze zalecenia nauki:

2. Nie zabijaj, nie cudzołóż, nie uwódź młodych chłopców, nie uprawiaj rozpusty, nie kradnij, nie zajmuj się magią ani czarami, nie zabijaj dzieci przez poronienie ani nie przyprawiaj ich o śmierć już po urodzeniu, nie pożądam własności twego bliźniego.

3. Nie przysięgaj fałszywie, nie składaj fałszywego świadectwa, nie złorzecz, nie pamiętaj uraz.

4. Nie bądź nieszczerzy w myślach ani w słowie, gdyż nieszczerłość jest pułapką śmierci.

5. Niech twe słowa nie będą ani kłamliwe, ani próżne, lecz odpowiadające czynom.

6. Nie bądź chciwy ani zachłanny, ani obłudny, ani niegodziwy,

ani zarozumiały. Nie snuj złych zamysłów przeciw bliźniemu twemu.

7. Nie miej w nienawiści żadnego człowieka, lecz jednych napominaj, módl się za nich, a innych jeszcze kochaj ponad własne życie.

3.

Zagrożenia grzechu, łagodność i pokora

1. Dziecko moje, stróż od wszystkiego, co złe i wszystkiego, co do zła jest podobne.

2. Nie unos się gniewem, bo gniew prowadzi do mordy. Nie bądź zazdrosny, ani kłótlivy, ani popędliwy, gdyż z tego wszystkiego dochodzi do zabójstw.

3. dziecko moje, nie poddawaj się namiętnościom, namiętność bowiem wiedzie do rozpusty. Unikaj słów nieprzyzwoitych i spojrzeń bezwstydných, bo z tego wszystkiego rodzi się cudzołóstwo.

4. dziecko moje, nie zajmuj się wróżbami, ponieważ to skłania do bałwochwalstwa, ani zaklęciami, ani astrologią, ani dokonującym rytualnych oczyszczeń, nie patrz na to ani nie słuchaj takich rzeczy, wszystko to bowiem daje początek bałwochwalstwu.

5. dziecko moje, nie bądź kłamcą, bo kłamstwo wiedzie do kradzieży, nie bądź też chciwy ani goniący za próżną sławą, gdyż wszystko to staje się przyczyną nieuczciwości.

6. dziecko moje, nie krytykuj, to bowiem prowadzi do obmowy, nie bądź zbyt pewny siebie ani nieżyczliwy, ponieważ z tego wszystkiego rodzi się oszczerstwo.

7. Ty natomiast bądź cichy, gdyż cisi posiadają w dziedzictwo ziemię.

8. Bądź cierpliwy, miłosierny, życzliwy, spokojny, dobry, pomnij zawsze z bojażnią na słowa, które słyszałeś.

9. Nie wynoś się i nie pozwalaj swej duszy na zuchwalstwo. Niechaj twoja dusza nie wiąże się z pysznymi, lecz przebywa wśród sprawiedliwych i pokornych.

10. Wszystko, co cię spotyka, przyjmuj jako dobre, wiedząc że nic się nie dzieje bez Boga.

4.

Życie wśród świętych

1. dziecko moje, o tym, kto głosi ci słowo Boże, pamiętaj dniem i nocą i czcij go, jak samego Pana, bo

gdziekolwiek jest głoszone panowanie Jego, tam jest i Pan.

2. szukaj codziennie towarzystwa świętych, abyś mógł znaleźć oparcie w ich słowach.

3. Nie powoduj rozłamów, lecz staraj się godzić walczących. Sądź sprawiedliwie i nie miej względu na osoby, gdy trzeba karcić błędy.

4. Nie trwóż się rozważając, czy stanie się tak, czy inaczej.

5. Nie wyciągaj ręk do brania i nie cofaj ich, gdy sam masz dawać.

6. Jeśli coś masz dzięki pracy rąk twoich, oddaj to na okup twoich grzechów.

7. Nie wahaj się dawać, a gdy dasz, nie narzekaj, przekonasz się bowiem kiedyś, kto cię [za wszystko] hojnie wynagrodzi.

8. Nie odwracaj się od potrzebującego, lecz dziel się wszystkim z bratem twoim, a nie mów, że jest to twoja własność, jeśli bowiem macie wspólny udział w nieśmiertelności, tym bardziej powinniście go mieć w dobrach doczesnych.

9. Nie trzymaj twojej ręki z dala od syna lub córki twojej, lecz już od dzieciństwa ucz ich bojażni Bożej.

10. Niewolnikowi twemu lub niewolnicy, pokładającej nadzieję w tym samym Bogu, nie dawaj nigdy poleceń ze złością, aby nie przestali bać się Boga, który jest nad nimi i nad nami. Nie przychodzi On powoływać ludzi według zewnętrznych pozorów, lecz przychodzi do tych, którzy ducha już przygotował.

11. A wy, niewolnicy, bądźcie poddani waszym panom niby wizerunkom Boga, z szacunkiem i należną bojaźnią.

12. W zgromadzeniu będziesz wyznawał swe błędy i nie pójdiesz na modlitwę z nieczystym sumieniem. Taka jest droga życia.

5.

Dwie drogi: droga śmierci

1. A oto droga śmierci: przede wszystkim jest ona zła i pełna przekleństwa: mordy, cudzołóstwa, pożądania, rozpusty, kradzieże, bałwochwalstwo, magia, czary, rabunki, fałszywe świadectwa, obłuda, nieszczerłość, przebiegłość, pycha, niegodziwość, zuchwałość, chciwość, bezwstyd w mowie, zazdrość, bezczelność, duma, chępliwość, zanik wszelkiej bojaźni.

2. Prześladowcy ludzi prawych, wrogowie prawdy, miłośnicy kłamstwa, nieświadomi nagrody, jaką otrzyma sprawiedliwość, nie idą za dobrem ani za sądem sprawiedliwym, czujni nie na dobro, ale na zło. Obca im jest łagodność i cierpliwość. Kochają marność, gonią za zyskiem, nie mają litości dla ubogich, obojętnie przechodzą koło udręczonych, nie znają swego Stwórcy. Mordercy dzieci, niszczą przez poronienie to, co Bóg powołał do życia. Odtrącający tych, co nie mają, gnębiciele ciemionych, obrońcy bogaczy, a niesprawiedliwi sędziowie biedaków, są to grzesznicy w złym zatwardziali. Trzymajcie się, dzieci, z dala od nich wszystkich!

6.

Wierność nauce i jarzmo Pana

1. Bacz, by ktoś nie sprowadził cię z drogi tej nauki, gdyż taki człowiek uczy cię inaczej niż Bóg tego chce.

2. Jeśli możesz w całości nieść jarzmo Pana, nie będziesz miał żadnego braku; jeśli nie możesz, czyń, co możesz.

3. Co do pożywienia, weź na siebie tyle, ile zdołasz, lecz powstrzymuj się bezwzględnie od ofiar składanych bożkom, jest to bowiem kult bogów martwych.

7.

Zanurzenie

1. Co do chrztu, to udzielajcie go w taki oto sposób: Powtórzywszy najpierw wszystko powyższe, chrzycie w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego w wodzie żywej.

2. Jeśli nie masz wody żywej, chrzczij w innej, jeśli nie możesz w zimnej, chrzczij w ciepłej.

3. Jeśli brak ci jednej, i drugiej, polej głowę trzy razy wodą w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego.

4. Przed chrztem powinni pościć i chrzczony, i udzielający chrztu, a także inni, jeśli mogą. Temu zaś, kto ma być chrzczony, przykaż, by pościł przez dzień lub dwa dni przedtem.

8.

Post i modlitwa

1. Nie zachowujcie postu w tym samym czasie, co obłudnicy. Oni bowiem poszczą w poniedziałek i czwartek, wy natomiast poście w środę i piątek.

2. Ani nie módlcie się jak obłudnicy, lecz jak polecił Pan w głoszonej dobrej nowinie, tak się módlcie:

Nasz Ojcze, który jesteś w niebie, niech Twoje imię będzie uświęcone, niech nadejdzie Twoje królowanie, niech Twoja wola się stanie na ziemi tak, jak w niebie. Daj nam dzisiaj naszego codziennego chleba i odpuść nam dług, jak i my odpuszczamy naszym dłużnikom, i nie wprowadzaj nas w próbę, ale uratuj nas od Złego, jako że do Ciebie należą moc i chwała na wieki.

3. Módlcie się w ten sposób trzy razy na dzień.

9.

Dziękczynienie w chlebie i winie

1. Co się tyczy dziękczynienia, składajcie dziękczynienie w taki oto sposób:

2. Najpierw przy kielichu: *Dziękuję Ci, Ojcze Nasz, Za świętą winorośl Dawida, sługi Twego, którą objawiłeś nam przez Jezusa, sługę Twego. Tobie chwała na wieki!*

3. Następnie przy łamaniu chleba: *Dziękujemy Ci, Ojcze nasz, za życie i za poznanie, które objawiłeś nam przez Jezusa, sługę Twego. Tobie chwała na wieki!*

4. *Jak ten chleb łamany, rozrzucony po górach, został w jedno zebrany, Tak niech Społeczność wywołanych Twoich, aż po najdalsze krańce ziemi zbierze się w jednym królestwie Twoim, Bo Twoja jest chwała i moc przez Jezusa Chrystusa na wieki!*

5. Niech nikt nie je ani nie pije z dziękczynienia waszego oprócz tych, co zostali ochrzczeni w imię Pana, gdyż to właśnie miał Pan na myśli mówiąc: "Nie dawajcie psom tego, co święte".

10.

Dziękczynienie

1. A gdy się już nasycicie, składajcie dziękczynienie w taki oto sposób:

2. Dziękuję Ci, Ojczy Święty, za święte Imię Twoje, które z woli Twojej zamieszkało w sercach naszych, I za poznanie, i za wiarę, i za nieśmiertelność, które objawiłeś nam przez Jezusa, sługę Twego, Tobie chwała na wieki!

3. Ty, Panie wszechmogący, Stworzyłeś wszystko dla Imienia Twego, Dałeś ludziom pokarm i napój, aby ciesząc się nim, Tobie dziękowali. Nam zaś dałeś w swej łaskowości

duchowy pokarm i napój, i życie wieczne przez Jezusa, sługę Twego.

4. Nade wszystko dziękujemy Ci za wielką potęgę Twoją. Tobie chwała na wieki!

5. Wspomnij, Panie, Twoją Społeczność wywołanych, aby w Twojej miłości uratować ją i zgromadzić ją z czterech stron świata uświęconą do Twojego Królestwa, które przygotowałeś jej, Bo Twoja jest moc i chwała na wieki!

6. Niechaj przyjdzie łaska i przeminie świat! Hosanna Bogu Dawidowemu! Kto święty, niech podejdzie, Kto nim nie jest, niech czyni pokutę! Przyjdź Panie Jezu. Amen.

7. Prorokom zaś pozwólcie odprawiać dziękczynienie, jak długo zechcą.

11.

Wysłannicy i prorocy

1. Jeśliby ktoś przyszedł i nauczał was wszystkiego tego, co zostało wyżej powiedziane, przyjmijcie go.

2. Jeśli jednak ów nauczający zmieni coś i zacznie wykładać inną naukę po to, żeby burzyć, nie słuchajcie go, jeśli natomiast czynić to będzie po to, żeby

pomnażać sprawiedliwość i poznanie Pana, przyjmijcie go jak Pana naszego.

3. W sprawie zaś wysłanników i proroków zgodnie z poleceniem dobrej nowiny postępujcie w taki oto sposób:

4. Każdego apostoła, który do was przychodzi, przyjmijcie jak samego Pana.

5. Nie zostanie on u was jednak dłużej niż dzień jeden, a gdyby zaszła potrzeba, jeszcze i drugi. Jeśli zostanie trzy dni, jest to fałszywy prorok.

6. Gdy ów apostoł będzie odchodził, dajcie mu tylko chleba na drogę: jeśli zażąda pieniędzy, jest to fałszywy prorok.

7. Nie wystawiajcie na próbę żadnego proroka, który mówi pod natchnieniem Ducha, bo każdy grzech może być odpuszczony, lecz ten grzech odpuszczony nie będzie.

8. Nie każdy, kto mówi pod natchnieniem Ducha, jest prorokiem. Jest nim tylko wtedy, gdy żyje na sposób Pana. Tak więc po sposobie życia można poznać proroka prawdziwego i fałszywego.

9. Każdy prorok, który pod natchnieniem Ducha każe zastawić

stół, nie będzie jadł z niego, inaczej jest to fałszywy prorok.

10. Każdy prorok, który naucza prawdy, jeśli nie postępuje tak, jak uczy, jest to fałszywy prorok.

11. Każdy jednak prorok wypróbowany, wiarygodny, który chcąc wyrazić tajemnice społeczności wywołanych w świecie postępuje w sposób niezwykły, lecz nie uczy innych, żeby czynili to, co on czyni, nie będzie przez was sądzony. Jego sprawę sam Bóg osądzi. W podobny bowiem sposób postępowali także dawni prorocy.

12. Kto zaś wam powie pod natchnieniem Ducha: daj mi pieniędzy albo czegokolwiek innego, nie słuchajcie go. Jeśliby jednak prosił was w sprawie kogoś drugiego, kto znajduje się w potrzebie, niechaj nikt go nie sądzi!

12.

Podróżujący uczniowie

1. Przyjmujcie każdego, kto przychodzi w imię Pana. Później wypróbujecie go i poznacie, potraficie bowiem odróżnić prawą rękę od lewej.

2. Jeśli przybysz jest tylko przejazdem, pomóżcie mu, na ile was

stać, a niech nie zostanie u was dłużej niż dwa lub trzy dni, gdy konieczne.

3. jeśli zaś chce u was osiąść, a ma jakiś zawód, niech pracuje by się wyżywić.

4. jeśli natomiast nie ma żadnego zawodu, zadbajcie rozsądnie o to, by zwolennik Pomazańca nie żył pośród was w bezczynności.

5. Gdyby zaś nie chciał tego czynić, znaczyłoby to, że kupczy tylko Pomazańcem. Strzeżcie się takich ludzi!

13.

Utrzymanie proroków

1. Każdy prawdziwy prorok, który chciałby u was osiąść, "wart jest swojej stawy".

2. Podobnie i prawdziwy nauczyciel także jest wart jak "robotnik swojej stawy".

3. Dlatego weźmiesz pierwociny z całego soku z prasy winnej i z wszelkiego ziarna z klepiska, jak również z bydła i z owiec, a dasz je prorokom. Oni bowiem są waszymi arcykapłanami.

4. jeśli zaś nie macie proroka, dajcie ubogim.

5. Jeśli pieczesz chleb, weź z niego pierwociny i daj według przykazania.

6. Podobnie kiedy otwierasz dzban wina albo oliwy, weź z niego pierwociny i daj prorokom.

7. Z twoich pieniędzy, z ubrania i z wszystkiego, co posiadasz, weź pierwociny, jakie byś sam uznał za stosowne, i daj według przykazania.

14.

Wspólne posiłki

1. Zgodnie zaś z przykazaniem Pana, gromadźcie się razem, by łamać chleb i składać dziękczynienie, a wyznawajcie ponadto wasze grzechy, aby ofiara wasza była czysta.

2. Niechaj nikt, kto ma jakiś spór ze swoim bratem, dopóki się nie pogodzą, nie bierze udziału w tym zgromadzeniu, aby nie została skalana wasza ofiara.

3. Oto bowiem słowa Pana: "Na każdym miejscu i w każdym czasie składać mi będą ofiarę czystą, ponieważ jestem królem wielkim, mówi Pan, a imię moje budzi podziw między narodami".

15.

Opiekunowie i sługi

1. Wybierzcie sobie przez głosowanie opiekunów i sługi godnych Pana, ludzi cichych, spokojnych, bezinteresownych, wiarygodnych i wypróbowanych. Oni bowiem pełnią u was także posługę proroków i nauczycieli.

2. Nie gardźcie więc nimi, gdyż należy im się wśród was to samo poważanie, co prorokom i nauczycielom.

3. Karćcie się wzajemnie nie w gniewie, lecz w pokoju, jak wyłożono to w Dobrej Nowinie, a jeśli ktoś drugiego obrazi, niechaj nikt z nim nie mówi, niech nie usłyszy od was ani słowa, dopóki nie okaże skruchy.

4. W waszych zaś modlitwach, jałmużnach i wszystkich waszych uczynkach stosujcie się do tego, co wyłożono wam w Dobrej Nowinie naszego Pana.

16.

Przyjdź Panie Jezu!

1. Czuwajcie nad życiem waszym! Niechaj pochodnie wasze nie gasną, nie rozluźniajcie pasów na biodrach waszych, lecz bądźcie gotowi, nie znacie bowiem godziny, w której Pan nasz przyjdzie.

2. Gromadźcie się często razem, by szukać tego, co służy duszom waszym, gdyż cały czas waszej wiary na nic wam się nie przyda, jeśli nie staniecie się doskonali w ostatniej godzinie.

3. W dniach ostatnich bowiem będą mnożyć się fałszywi prorocy i zwodziciele, owce zmienią się w wilki, a miłość zmieni się w nienawiść.

4. Ponieważ wzrośnie bezprawie ludzie będą się nawzajem nienawidzić, prześladować i zdradzać, a wtedy zwodziciel świata pojawi się jako Syn Boży i będzie czynił znaki i cuda. Cała ziemia zostanie wydana w jego ręce i będzie popełniał niegodziwości, jakie nigdy się jeszcze nie działy od samego początku wieków.

5. Wówczas to ludzkość wejdzie w ogień próby, a wielu się

załamie i zginie, lecz ci, co wytrwają w wierze, zostaną zbawieni przez Tego właśnie, który stał się [za nas] przekleństwem.

6. A wtedy ukążą się znaki prawdy: najpierw znak niebios otwartych, potem znak dźwięku trąby i jako trzeci znak, zmartwychwstanie umarłych.

7. Nie wszystkich wprowadzie, lecz jak powiedziano: "Przyjdzie Pan, a z Nim wszyscy święci". Wówczas to ujrzy świat Pana przychodzącego na obłokach niebieskich.

TEKST ORYGINALNY

Za Apostolic Fathers , (red.) Kirsopp
Lake

ΔΙΔΑΧΗ ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

Διδαχή κυρίου διὰ τῶν δώδεκα
ἀποστόλων τοῖς ἔθνεσιν.

I

1. Ὅδοι δύο εἰσί, μία τῆς ζωῆς καὶ μία τοῦ θανάτου, διαφορὰ δέπολλῆ μεταξύ τῶν δύο ὁδῶν. 2. Ἡ μὲν οὖν τῆς ζωῆς ἐστὶν αὕτη· πρῶτον ἀγαπήσεις τὸν θεὸν τὸν ποιήσαντά σε, δεύτερον τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν· πάντα δὲ ὅσα ἐὰν θελήσης μὴ γίνεσθαί σοι, καὶ σὺ ἄλλω μὴ ποίει. 3. Τούτων δὲ τῶν λόγων ἡ διδαχὴ ἐστὶν αὕτη· εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμῖν καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν ὑμῶν, νηστεύετε δὲ ὑπὲρ τῶν διωκόντων ὑμᾶς· ποία γὰρ χάρις, ἐὰν ἀγαπᾶτε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς; οὐχὶ καὶ τὰ ἔθνη τὸ αὐτὸ ποιοῦσιν; ὑμεῖς δὲ ἀγαπᾶτε τοὺς μισοῦντας ὑμᾶς, καὶ οὐχ ἕξετε ἐχθρόν. 4. ἀπέχου τῶν σαρκικῶν καὶ σωματικῶν ἐπιθυμιῶν· ἐὰν τίς σοι δῶ ράπισμα εἰς τὴν δεξιὰν σιαγόνα, στέψον αὐτῷ καὶ τὴν ἄλλην, καὶ ἔσθι τέλειος· ἐὰν ἀγγαρεύσῃ σέ τις μίλιον ἕν, ὑπάγε μετ' αὐτοῦ δύο· ἐὰν ἄρῃ τις τὸ ἱμάτιόν σου, δὸς αὐτῷ καὶ τὸν χιτῶνα· ἐὰν λάβῃ τις ἀπὸ σοῦ τὸ σόν, μὴ ἀπαίτει· οὐδὲ γὰρ δύνασαι. 5.

παντὶ τῷ αἰτοῦντί σε δίδου καὶ μὴ ἀπαίτει· πᾶσι γὰρ θέλει δίδεσθαι ὁ πατήρ ἐκ τῶν ἰδίων χαρισμάτων. μακάριος ὁ δίδους κατὰ τὴν ἐντολὴν· ἀθῶος γὰρ ἐστὶν. οὐαὶ τῷ λαμβάνοντι· εἰ μὲν γὰρ γὰρ χρεῖαν ἔχων λαμβάνει τις, ἀθῶος ἔσται· ὁ δὲ μὴ χρεῖαν ἔχων δώσει δίκην, ἵνα τί ἔλαβε καὶ εἰς τί· ἐν συνοχῇ δὲ γενόμενος ἕξετασθήσεται περὶ ὧν ἔπραξε, καὶ οὐκ ἕξελεύσεται ἐκεῖθεν, μέχρις οὗ ἀποδῶ τὸν ἔσχατον κοδράντην. 6. ἀλλὰ καὶ περὶ τούτου δὲ εἴρηται· Ἰδρωσάτω ἡ ἐλεημοσύνη σου εἰς τὰς χεῖράς σου, μέχρις ἂν γνῶς τίνι δῶς.

II

1. Δευτέρα δὲ ἐντολὴ τῆς διδαχῆς· 2. οὐ φονεύσεις, οὐ μοιχεύσεις, οὐ παιδοφθορήσεις, οὐ ορνεύσεις, οὐ κλέψεις, οὐ μαγεύσεις, οὐ φαρμακεύσεις, οὐ φονεύσεις τ' κνον ἐν φθορᾷ, οὐ δὲ γεννηθὲν ἀποκτενεῖς, οὐκ ἐπιθυμήσεις τὰ τοῦ πλησίον. 3. οὐκ ἐπιорκήσεις, οὐ ψευδομαρτυρήσεις, οὐ κακολογήσεις, οὐ μνησικακήσεις. 4. οὐκ ἔσηδιγνώμων οὐδὲ δίγλωσσος· παγίς γὰρ θανάτου ἡ διγλωσσία. 5. οὐκ ἔσται ὁ λόγος σου ψευδής, οὐ κενός, ἀλλὰ μεμεστωμένος πράξει. 6. οὐκ ἔσθι πλεονέκτης οὐδὲ ἄρπαξ οὐδὲ ὑποκριτὴς οὐδὲ κακοήθης οὐδὲ ὑπερήφανος. οὐ λήψη βουλήν πονηρὰν κατὰ τοῦ πλησίον σου. 7. οὐ μισήσεις πάντα ἄνθρωπον, ἀλλὰ

οὐς μὲν ἐλέγξεις, περὶ δὲ ὤνπροσεύξη
, οὐς δὲ ἀγαπήσεις ὑπὲρ τὴν ψυχὴν
σου.

III

1. Τέκνον μου, φεῦγε ἀπὸ παντὸς
πονηροῦ καὶ ἀπὸ παντὸς
ὁμοίουαύτου. 2. μὴ γίνου ὀργίλος,
ὁδηγεῖ γὰρ ἡ ὀργὴ πρὸς τὸν φόνον,
μηδὲ ζηλωτῆς μηδὲ ἐπιστικὸς μηδὲ
θυμικός· ἐκ γὰρ τούτων
ἀπάντων φόνοι γεννῶνται. 3. τέκνον
μου, μὴ γίνου ἐπιθυμητής, ὁδηγεῖ γὰρ
ἡ ἐπιθυμία πρὸς τὴν πορνείαν, μηδὲ αἰ
σχηρολόγος μηδὲ ὑψηλόφθαλμος· ἐκ γ
ὰρ τούτων ἀπάντων μοιχεῖαι γεννῶντ
αι. 4. τέκνον μου, μὴ γίνου οἰωνοσκόπ
ος, ἐπειδὴ ὁδηγεῖ εἰς τὴν εἰδωλολατρί
αν, μηδὲ ἐπασιδὸς μηδὲ μαθηματικός
μηδὲ περικαθαθαίρων, μηδὲ θέλε αὐτὰ
βλέπειν· ἐκ γὰρ τούτων
ἀπάντων εἰδωλολατρία γεννᾶται. 5.
τέκνον μου, μὴ γίνου ψεύστης,
ἐπειδὴ ὁδηγεῖ τὸ ψεῦσμα εἰς τὴν
κλοπὴν, μηδὲ φιλάργυρος μηδὲ
κενόδοξος· ἐκ γὰρ τούτων ἀπάντων
κλοπαὶ γεννῶνται. 6. τέκνον μου, μὴ
γίνου γόγγυσος, ἐπειδὴ ὁδηγεῖ εἰς τὴν
βλασφημίαν, μηδὲ ἀυθάδης
μηδὲ πονηρόφρων· ἐκ γὰρ τούτων
ἀπάντων βλασφημίαι γεννῶνται.
7. ἴσθι δὲ πραΰς, ἐπεὶ οἱ πραεῖς
κληρονομήσουσι τὴν γῆν. 8.
γίνου μακρόθυμος καὶ ἐλεήμων καὶ
ἄκακος καὶ ἡσύχιος καὶ ἀγαθὸς
καὶ τρέμων τοὺς λόγους διὰ παντός,

οὐς ἤκουσας. 9. οὐχ ὑψώσεις σε αὐτὸν
οὐδὲ δώσεις τῇ ψυχῇ σου θράσος. οὐ
κολληθήσεται ἡ ψυχὴ σου μετὰ
ὑψηλῶν, ἀλλὰ μετὰ δικαίων καὶ
ταπεινῶν ἀναστραφήσῃ. 10. τὰ
συμβαίνοντά σοι ἐνεργήματα ὡς
ἀγαθὰ προσδέξῃ, εἰδὼς ὅτι ἄτερ θεοῦ
οὐδὲν γίνεται.

IV

1. Τέκνον μου, τοῦ λαλοῦντός σοι τὸν
λόγον τοῦ θεοῦ
μνησθήσῃ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, τιμήσει
ς δὲ αὐτὸν ὡς κύριον· ὅθεν γὰρ ἡ κυριό
της λαλεῖται, ἐκεῖ κύριός ἐστιν. 2.
ἐκζητήσεις δὲ καθ' ἡμέραν
τὰ πρόσωπα τῶν ἁγίων, ἵνα ἐπαναπα
ῆς τοῖς λόγοις αὐτῶν. 3. οὐποθήσεις
σχίσμα, εἰρηνεύσεις δὲ μαχομένους·
κρινεῖς δικαίως,
οὐλήψῃ πρόσωπον ἐλέγξαι ἐπὶ παρα
πτώμασιν. 4. οὐ διψυχήσεις, πότερον
ἔσται ἢ οὐ. 5. Μὴ γίνου πρὸς μὲν τὸ
λαβεῖν ἐκτείνων τὰς χεῖρας, πρὸς δὲ τὸ
δοῦναι συσπῶν. 6. ἐὰν ἔχῃς διὰ τῶν
χειρῶν σου, δώσεις λύτρωσιν
ἁμαρτιῶν σου. 7. οὐ διστάσεις δοῦναι
οὐδὲ διδοὺς γογγύσεις· γνώση γὰρ, τίς
ἐστιν ὁ τοῦ μισθοῦ καλὸς
ἀνταποδότης. 8. οὐκ ἀποστραφήσῃ
τὸν ἐνδεόμενον, συγκοινωνήσεις δὲ
πάντα τῷ ἀδελφῷ σου καὶ οὐκ ἐρεῖς
ἴδια εἶναι· εἰ γὰρ ἐν τῷ ἀθανάτῳ
κοινωνοὶ ἐστε, πὸς ἄλλων ἐν τοῖς
θνητοῖς; 9. Οὐκ ἀρεῖς τὴν χεῖρα σου
ἀπὸ τοῦ υἱοῦ σου ἢ ἀπὸ τῆς θυγατρὸς

σου, ἀλλὰ ἀπὸ νεότητος διδάξεις τὸν φόβον τοῦ θεοῦ. 10. οὐκ ἐπιτάξεις δούλῳ σου ἢ παιδίσκῃ, τοῖς ἐπὶ τὸν αὐτὸν θεὸν ἐλπίζουσιν, ἐν πικρίᾳ σου, μήποτε οὐ μὴ φοβηθῆσονται τὸν ἐπ' ἀμφοτέροις θεόν· οὐ γὰρ ἔρχεται κατὰ πρόσωπον καλέσαι, ἀλλ' ἐφ' οὓς τὸ πνεῦμα ἠτοίμασεν. 11. ὑμεῖς δέ οἱ δούλοι ὑποταγήσεσθε τοῖς κυρίοις ὑμῶν ὡς τύπτῳ θεοῦ ἐνάισχύνη καὶ φόβῳ. 12. Μισήσεις πᾶσαν ὑπόκρισιν καὶ πᾶν ὃ μὴ ἀρεστὸν τῷ κυρίῳ. 13. οὐ μὴ ἐγκαταλίπῃς ἐντολὰς κυρίου, φυλάξεις δὲ ἃ παρέλαβες, μήτε προστιθεῖς μήτε ἀφαιρῶν. 14. ἐν ἐκκλησίᾳ ἐξομολογήσει τὰ παραπτώματά σου, καὶ οὐ προσελεύσει ἐπὶ προσευχὴν σου ἐν συνειδήσει πονηρᾷ· αὕτη ἐστὶν ἡ ὁδὸς τῆς ζωῆς.

V

1. Ἡ δὲ τοῦ θανάτου ὁδὸς ἐστὶν αὕτη· πρῶτον πάντων πονηρὰ ἐστὶ καὶ κατάρως μεστή· φόνοι, μοιχεῖαι, ἐπιθυμίαι, προνεῖαι, κλοπαί, εἰδωλολατρίαι, μαγεῖαι, φαρμακίαι, ἀρπαγαί, ψευδομαρτυρίαι, ὑποκρίσεις, διπλοκαρδία, δόλος, ὑπερηφανία, κακία, αὐθάδεια, πλεονεξία, αἰσχρολογία, ζηλοτυπία, θρασύτης, ὕψος, ἀλαζονεία. 2. διώκται ἀγαθῶν, μισοῦντες ἀλήθειαν, ἀγαπῶντες ψεῦδος, οὐ γινώσκοντες μισθὸν δικαιοσύνης, οὐ κολλῶμενοι ἀγαθῷ οὐδὲ κρίσει δικαίᾳ ἀγρυπνοῦντες οὐκ εἰς τὸ ἀγαθόν, ἀλλ'

εἰς τὸ πονηρόν· ὤνμακρὰν πραύτης καὶ ὑπομονῆς, μάταια ἀγαπῶντες, διώκοντες ἀνταπόδομα, οὐκ ἐλεοῦντες πτωχόν, οὐ πονοῦντες ἐπὶ καταπονουμένῳ, οὐ γινώσκοντες τὸν ποιήσαντα αὐτούς, φονεῖς τέκνων, φθορεῖς πλάσματος θεοῦ, ἀποστρεφόμενοι τὸν ἐνδεόμενον, καταπονοῦντες τὸν θλιβόμενον, πλουσίων παράκλητοι, πενήτων ἄνομοι κριταί, πανθαμάρτητοι· ῥυσθεῖητε, τέκνα, ἀπὸ τούτων ἀπάντων.

VI

1. Ὅρα, μὴ τίς σε πλανήσῃ ἀπὸ ταύτης τῆς ὁδοῦ τῆς διδαχῆς, ἐπεὶ παρεκτὸς θεοῦ σε διδάσκει. 2. εἰ μὲν γὰρ δύνασαι βαστάσαι ὅλον τὸν ζυγὸν τοῦ κυρίου, τέλειος ἔσῃ· εἰ δ' οὐ δύνασαι, ὃ δύνῃ, τοῦτο ποίει. 3. περὶ δὲ τῆς βρώσεως, ὃ δύνασαι βάστασον· ἀπὸ δὲ τοῦ εἰδωλοθύτου λίαν πρόσεχε· λατρεία γὰρ ἐστὶ θεῶν νεκρῶν.

VII

1. Περὶ δὲ τοῦ βαπτίσματος, οὕτω βαπτίσασθε· ταῦτα πάντα προειπόντες, βαπτίσασθε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐν ὕδατι ζῶντι. 2. ἐὰν δὲ μὴ ἔχης ὕδωρ ζῶν, εἰς ἄλλο ὕδωρ βάπτισον· εἰ δ' οὐ δύνασαι ἐν ψυχρῷ, ἐν θερμῷ. 3. ἐὰν δὲ ἀμφοτέρω μὴ ἔχης, ἔκχεον εἰς τὴν κεφαλὴν τρίς ὕδωρ εἰς ὄνομα πατρὸς καὶ υἱοῦ καὶ ἁγίου πνεύματος. 4. πρὸ

δὲ τοῦ βαπτίσματος προνηστευσάτω
ὁ βαπτίζων καὶ ὁ βαπτιζόμενος καὶ εἴ-
τινες ἄλλοι δύναται· κελεύεις δὲ
νηστεῦσαι τὸν βαπτιζόμενον
πρὸ μιᾶς ἢ δύο.

VIII

1. Αἱ δὲ νηστεῖαι ὑμῶν μὴ ἔστωσαν
μετὰ τῶν ὑποκριτῶν. νηστεύουσι γὰρ
δευτέρα σαββάτων καὶ πέμπτη· ὑμεῖς
δὲ νηστεύσατε τετράδα καὶ
παρασκευήν. 2. μηδὲ προσεύχεσθε
ὡς οἱ ὑποκριταί, ἀλλ' ὡς ἐκέλευσεν ὁ
κύριος ἐν τῷ εὐαγγελίῳ αὐτοῦ, οὕτω
προσεύχεσθε· Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τῷ
οὐρανῷ, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου,
ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου, γενηθήτω τὸ
θέλημά σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ
γῆς· τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δός
ἡμῖν σήμερον, καὶ ἄφες ἡμῖν
τὴν ὀφειλὴν ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀ-
φειλέταις ἡμῶν, καὶ μὴ εἰσενέγκῃς
ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥύσαι ἡμᾶς
ἀπὸ τοῦ πονηροῦ· ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ
δύναμις καὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας.
3. τρεῖς τῆς ἡμέρας οὕτω
προσεύχεσθε.

IX

1. Περὶ δὲ τῆς εὐχαριστίας, οὕτως
εὐχαριστήσατε· 2. πρῶτον περὶ
τοῦ ποτηρίου· Εὐχαριστοῦμεν σοι,
πάτερ ἡμῶν, ὑπὲρ τῆς ἁγίας
ἀμπέλου Δαυεὶδ τοῦ παιδός σου· σοὶ ἡ
δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. 3. περὶ δὲ
τοῦ κλάσματος· Εὐχαριστοῦμεν σοι,

πάτερ ἡμῶν, ὑπὲρ τῆς ζωῆς
καὶ γνώσεως, ἧς ἐγνώρισας ἡμῖν διὰ
Ἰησοῦ τοῦ παιδός σου. σοὶ ἡ δόξα εἰς
τοὺς αἰῶνας. 4. ὥσπερ ἦν τοῦτο τὸ
κλάσμα διεσκορπισμένον ἐπάνω τῶν
ὀρέων καὶ συναχθὲν ἐγένετο ἓν, οὕτω
συναχθήτω σου ἡ ἐκκλησία ἀπὸ τῶν
περάτων τῆς γῆς εἰς τὴν σὴν
βασιλείαν. ὅτι σοῦ

ἐστὶν ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις διὰ Ἰησοῦ
Χριστοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας. 5. μηδεὶς δὲ
φαγέτω μηδὲ πιέτω ἀπὸ τῆς
εὐχαριστίας ὑμῶν, ἀλλ'
οἱ βαπτισθέντες εἰς ὄνομα κυρίου· καὶ
γὰρ περὶ τούτου εἶρηκεν ὁ κύριος· Μὴ
δῶτε τὸ ἅγιον τοῖς κυσί.

X

1. Μετὰ δὲ τὸ ἐμπλησθῆναι οὕτως
εὐχαριστήσατε· 2. Εὐχαριστοῦμέν σοι,
πάτερ ἅγιε, ὑπὲρ τοῦ ἁγίου ὀνόματός
σου, οὗ κατεσκήνωσας
ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, καὶ ὑπὲρ τῆς γν-
ώσεως καὶ πίστεως καὶ ἀθανασίας,
ἧς ἐγνώρισας ἡμῖν διὰ Ἰησοῦ τοῦ
παιδός σου· σοὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς
αἰῶνας. 3. σύ, δέσποτα
παντοκράτορ, ἔκτισας τὰ
πάντα ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, τροφ-
ὴν τε καὶ ποτὸν ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις
εἰς ἀπόλαυσιν, ἵνα σοὶ
εὐχαριστήσωσιν, ἡμῖν δὲ
ἐχαρίσω πνευματικὴν τροφήν καὶ
ποτὸν καὶ ζωὴν αἰώνιον διὰ τοῦ
παιδός σου. 4. πρὸ πάντων

εὐχαριστοῦμέν σοι, ὅτι δυνατὸς εἶ·
σοὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. 5.
μνήσθητι, κύριε, τῆς ἐκκλησίας σου,
τοῦ ῥύσασθαι αὐτὴν ἐν τῇ ἀγάπῃ σου,
καὶ συναξὸν αὐτὴν ἀπὸ τῶν
τεσσάρων ἀνέμων, τὴν ἀγιασθεῖσαν,
εἰς τὴν σὴν βασιλείαν, ἣν
ἠτοίμασας αὐτῇ· ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ
δύναμις καὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας.
6. ἐλθέτω χάρις καὶ παρελθέτω ὁ
κόσμος οὗτος. Ὡσαννὰ τῷ θεῷ
Δαυεὶδ. εἶ τις ἅγιός ἐστιν, ἐρχέσθω· εἶ
τις οὐκ ἔστι, μετανοεῖτω· μαρὰν ἀθά·
ἀμήν. 7. τοῖς δὲ προφήταις ἐπιτρέπετε
εὐχαριστεῖν ὅσα θέλουσιν.

XI

1. Ὃς ἂν οὖν ἐλθὼν διδάξῃ ὑμᾶς
ταῦτα πάντα τὰ
προειρημένα, δέξασθε αὐτόν· 2. ἐὰν δὲ
αὐτὸς ὁ διδάσκων στραφεῖς διδάσκῃ
ἄλλην διδαχὴν εἰς τὸ καταλύσαι, μὴ
αὐτοῦ ἀκούσητε· εἰς δὲ τὸ
προσθεῖναι δικαιοσύνην καὶ γνῶσιν
κυρίου, δέξασθε αὐτόν ὡς κύριον. 3.
Περὶ δέτων ἀποστόλων καὶ
προφητῶν, κατὰ τὰ δόγμα τοῦ
εὐαγγελίου οὕτω ποιήσατε. 4. πᾶς δὲ
ἀπόστολος ἐρχόμενος πρὸς ὑμᾶς
δεχθήτω ὡς κύριος· 5. οὐ μενεῖ δὲ εἰ μὴ
ἡμέραν μίαν· ἐὰν δὲ ἦ χρεία, καὶ τὴν
ἄλλην· τρεῖς δὲ ἐὰν μείνῃ,
ψευδοπροφήτης ἐστίν. 6. ἐξέρχόμενος
δὲ ἀπόστολος μηδὲν λαμβανέτω εἰ
μὴ ἄρτον, ἕως οὗ ἀυλισθῇ· ἐὰν
δὲ ἄργυριον αἰτῇ, ψευδοπροφήτης ἐστὶ

. 7. Καὶ πάντα προφήτην λαλοῦντα ἐν
πνεύματι οὐ πειράσετε οὐδὲ
διακρινεῖτε· πᾶσα γὰρ ἀμαρτία
ἀφεθήσεται, αὕτη δὲ ἡ ἀμαρτία οὐκ
ἀφεθήσεται. 8. οὐ πᾶς δὲ ὁ λαλῶν ἐν
πνεύματι προφήτης ἐστίν, ἀλλ' ἐὰν
ἔχη τοὺς τρόπους κυρίου. ἀπὸ οὖν τῶν
τρόπων γνωσθήσεται ὁ
ψευδοπροφήτης καὶ ὁ προφήτης. 9.
καὶ πᾶς προφήτης ὀριζων τράπεζαν
ἐν πνεύματι οὐ φάγεται ἀπ' αὐτῆς, εἰ
δὲ μήγε ψευδοπροφήτης ἐστί. 10. πᾶς
δὲ προφήτης διδάσκων τὴν ἀλήθειαν,
εἰ ἂ διδάσκει οὐ ποιεῖ, ψευδοπροφήτης
ἐστί. 11. πᾶς δὲ προφήτης
δεδοκιμασμένος, ἀληθινός, ποιῶν εἰς
μυστήριον κοσμικὸν ἐκκλησίας, μὴ
διδάσκων δὲ ποιεῖν, ὅσα αὐτὸς ποιεῖ,
οὐ κριθήσεται ἐφ' ὑμῶν· μετὰ θεοῦ
γὰρ ἔχει τὴν κρίσιν· ὡσαύτως γὰρ
ἐποίησαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι προφῆται.
12. ὃς δ' ἀνεῖπῃ ἐν πνεύματι· δός μοι
ἀργύρια ἢ ἕτερα τίνα, οὐκ
ἀκούσεσθε αὐτοῦ· ἐὰν δὲ περὶ ἄλλων
ὑστερούντων εἴπη δοῦναι, μηδεὶς
αὐτὸν κρινέτω.

XII

1. Πᾶς δὲ ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρί-
ου δεχθήτω· ἔπειτα δεδοκιμάσαντες
αὐτὸν γνώσεσθε, σύνεσιν γὰρ ἔχετε δὲ
ἐξὶ ἀν καὶ ἀριστεράν. 2. εἰ μὲν
παρόδιός ἐστιν ὁ ἐρχόμενος, βοηθεῖτε
αὐτῷ, ὅσον δύνασθε· οὐ μενεῖ δὲ πρὸς
ὑμᾶς εἰ μὴ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, ἐὰν
ἦ ἀνάγκη. 3. εἰ δὲ θέλει πρὸς ὑμᾶς

καθῆσθαι, τεχνίτης ὢν, ἐργαζέσθωκαὶ φαγέτω. 4. εἰ δὲ οὐκ ἔχει τέχνην, κατὰ τὴν σύνεσιν ὑμῶνπρονοήσατε, πῶς μὴ ἀργὸς μεθ' ὑμῶν ζῆσεται Χριστιανός. 5. εἰ δ' οὐθέλει οὕτω ποιεῖν, χριστέμπορός ἐστι· προσέχετε ἀπὸ τῶν τοιούτων.

XIII

1. Πᾶς δὲ προφήτης ἀληθινὸς θέλων καθῆσθαι πρὸς ὑμᾶς ἄξιός ἐστι τῆς τροφῆς αὐτοῦ. 2. ὡσαύτως διδάσκαλος ἀληθινὸς ἐστὶν ἄξιός καὶ αὐτὸς ὡσπερ ὁ ἐργάτης τῆς τροφῆς αὐτοῦ. 3. πᾶσαν οὖν ἀπαρχὴν γεννημάτων ληνοῦ καὶ ἄλλων ος, βοῶν τε καὶ προβάτων λαβῶνδῶσ εις τὴν ἀπαρχὴν τοῖς προφήταις· αὐτοὶ γὰρ εἰσιν οἱ ἀρχιερεῖς ὑμῶν. 4. ἐὰν δὲ μὴ ἔχητε προφήτην, δότε τοῖς πτωχοῖς. 5. ἐὰν σιτίανποιῆς, τὴν ἀπαρχὴν λαβῶν δὸς κατὰ τὴν ἐντολήν. 6. ὡσαύτωςκεράμιον οἴνου ἢ ἐλαίου ἀνοίξας, τὴν ἀπαρχὴν λαβῶν δὸς τοῖςπροφήταις· 7. ἀργυρίου δὲ καὶ ἱματισμοῦ καὶ παντὸς κτήματοςλαβῶν τὴν ἀπαρχὴν, ὡς ἂν σοι δόξη, δὸς κατὰ τὴν ἐντολήν.

XIV

1. Κατὰ κυριακὴν δὲ κυρίου συναχθέντες κλάσατε ἄρτον καὶ εὐχαριστήσατε, προεξομολογησάμενοι τὰ παραπτώματα ὑμῶν, ὅπως καθαρὰ ἡ θυσία ὑμῶν ἦ. 2. πᾶς δὲ ἔχων τὴν

ἀμφιβολίαν μετὰ τοῦ ἐταίρου αὐτοῦ μὴ συνελθέτω ὑμῖν, ἕως οὔ διαλλαγῶσιν, ἵνα μὴ κοινωθῆ ἡ θυσία ὑμῶν. 3. αὕτη γὰρ ἐστὶν ἡ ῥηθεῖσα ὑπὸ κυρίου· Ἐν παντὶ τόπῳ καὶ χρόνῳ προσφέρειν μοι θυσίαν καθαρὰν. ὅτι βασιλεὺς μέγας εἰμί, λέγει κύριος, καὶ τὸ ὄνομά μου θαυμαστὸν ἐν τοῖς ἔθνεσι.

XV

1. Χειροτονήσατε οὖν ἑαυτοῖς ἐπισκόπους καὶ διακόνους ἀξίους τοῦ κυρίου, ἄνδρας πραεῖς καὶ ἀφιλαργύρους καὶ ἀληθεῖς καὶ δεδοκιμασμένους· ὑμῖν γὰρ λειτουργοῦσι καὶ αὐτοὶ τὴν λειτουργίαν τῶν προφητῶν καὶ διδασκάλων. 2. μὴ οὖν ὑπερίδητε αὐτούς· αὐτοὶ γὰρ εἰσιν οἱ τετιμημένοι ὑμῶν μετὰ τῶν προφητῶν καὶ διδασκάλων. 3. Ἐλέγχετε δὲ ἀλλήλους μὴ ἐν ὀργῇ, ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ ὡς ἔχετε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ· καὶ παντὶ ἀστοχοῦντι κατὰ τοῦ ἐτέρου μηδεὶς λαλείτω μηδὲ παρ' ὑμῶν ἀκουέτω, ἕως οὔ μετανοήσῃ. 4. τὰς δὲ εὐχὰς ὑμῶν καὶ τὰς ἐλεημοσύνας καὶ πάσας τὰς πράξεις οὕτω ποιήσατε, ὡς ἔχετε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ κυρίου ἡμῶν.

XVI

1. Γρηγορεῖτε ὑπὲρ τῆς ζωῆς ὑμῶν· οἱ λύχνοι ὑμῶν μὴ σβεσθήτωσαν, καὶ αἱ ὀσφύες ὑμῶν μὴ ἐκλυέσθωσαν, ἀλλὰ γίνεσθε ἕτοιμοι· οὐ γὰρ οἴδατε τὴν ὥραν, ἐν ἧ ὁ κύριος ἡμ

ῶν ἔρχεται. 2. πυκνῶς δέσυναχθήσεσθε ζητοῦντες τὰ ἀνήκοντα ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· οὐ γὰρ ὠφελήσει ὑμᾶς ὁ πᾶς χρόνος τῆς πίστεως ὑμῶν, ἐὰν μὴ ἐν τῷ ἐσχάτῳ καιρῷ τελειωθῆτε. 3. ἐν γὰρ ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις πληθυνθήσονται οἱ ψευδοπροφήται καὶ οἱ φθορεῖς, καὶ στραφήσονται τὰ πρόβατα εἰς λύκους, καὶ ἡ ἀγάπη στραφήσεται εἰς μῖσος. 4. ἀύξανούσης γὰρ τῆς ἀνομίας μισήσουσιν ἀλλήλους καὶ διώξουσι καὶ παραδώσουσι, καὶ τότε φανήσεται ὁ κοσμοπλανῆς ὡς υἱὸς θεοῦ, καὶ ποιήσει σημεῖα καὶ τέρατα, καὶ ἡ γῆ παραδοθήσεται εἰς χεῖρας αὐτοῦ, καὶ ποιήσει ἀθέμιτα, ἃ οὐδέποτε γέγονεν

ἐξαίῳνος. 5. τότε ἤξει ἡ κτίσις τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν πύρωσιν τῆς δοκιμασίας, καὶ σκανδαλισθήσονται πολλοὶ καὶ ἀπολοῦνται, οἱ δὲ ὑπομείναντες ἐν τῇ πίστει αὐτῶν σωθήσονται ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ καταθέματος. 6. καὶ τότε φανήσεται τὰ σημεῖα τῆς ἀληθείας· πρῶτον σημεῖον ἐκπετάσεως ἐν οὐρανῷ, εἶτα σημεῖον φωνῆς σάπιγγος, καὶ τὸ τρίτον ἀνάστασις νεκρῶν. 7. οὐ πάντων δέ, ἀλλ' ὡς ἐρρέθη· Ἦξει ὁ κύριος καὶ πάντες οἱ ἅγιοι μετ' αὐτοῦ. 8. τότε ὄψεται ὁ κόσμος τὸν κύριον ἐρχόμενον ἐπάνω τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ.